

מנהיג אגודת-ישראל, הרב מנחם פרוש, אנוש

את בוחריו אשיכון אגודת-ישראל בירושלים

לפני תשע שנים פורסמה מודעה בעיתונות היומית בה נאמר שמשקיעים מחו"ל החליטו להשקיע בתוכנית דיור של אגודת-ישראל שנועדה למימון יכולת. התוכנית לא צילצלו כגרנדיוזיות, הצביעו על מעמדם של העתידים להשתכן. בית-הדין רות, ברחוב הרב קוטלר 7 בירושלים, היו בנות 38 מטרים מרובעים, כללו בסך

נדבה כן!

אנל לא

עסקהיים!

הרב פרוש

קל, אני לא יודע אם הוא לא יעשה את זה."

"כולנו אנשי אגודת ישראל"

גבריאק הופמן דיבר בכאב עצור: "פרוש הוא מנהל המחלקה שלי. קודם לכן היה בתפקיד זה האבא שלו, הרב משה פרוש, סגן ראש העיר. אני הצבעתי בשבילו. אני חבר ותיק באגודת-ישראל והוא מכיר אותי היטב. כל המשפחה שלנו מצביעה בשבילו. לא ידענו שהוא יעשה לנו דבר כזה. לא תיארתי לעצמי.

כשהעניין התחיל הלכתי אליו. הזכרתי לו שאנחנו כולנו אנשי אגודת ישראל. הזכרתי לו שאנחנו מכירים מזה הרבה זמן. אתה יודע הוא אמר לי? תראה, אני מבין את מצבך, אני יכול לעזור לך, לתת לך נדבה של 100 לירות. אבל לתת לך נדבה של אלפי לירות אני לא יכול."

"אני הייתי נדהם ממה שהוא אמר לי. שככה הוא ידבר אתי, אחרי שאנחנו היינו יחד והכרנו כל כך הרבה שנים."

המשתכנים התאחדו ופנו לעורך-הדין גד-עון אל-צור, שהגיש לבית המשפט כתב הגנה על תביעתו של פרוש בשם החברות חיים ושלום בנימי' ונחלת ישראל פ.א.ב.ק. הרשומה בליכטנשטיין. בכתב ההגנה לבקשת הפינוי נאמר שהדירות הובטחו למשתכנים למגורים כל זמן שירצו. שהבתים נועדו לשכירות והמפעל הוצג כמפעל פילנטרופי. השופט הירושלמי יצחק בראלי יצטרך להחליט ב-14 בחודש על גורל עשר ה' משפחות שעור נותרו בבית הזה, שעל קירותיו רשום שלט: "בתים אלו הונצחו להוקרה על שם אלכסנדר דב שינפלד ורעייתו, מרת חנה, עבור עזרתם לארגון המשקיעים."

"אני יכול לקחת את העט שלך?"

מה היה למנחם פרוש עצמו להגיד על מצוקת דיריו? בלשכתו שבעיריית ירושלים סיפר הח"כ לכתב העולם הזה: "אני מייצג לא רכוש שלי ולא כסף שלי. יש משקיעים שמינו אותי מנהל והם לא יכולים לבוא ארצה על מנת לספק בהעברות של כל 30 לירות. אני אמרתי להם שאני מוותר על כאב הראש הזה אבל הם לא ויתרו עלי."

האם יוציאו בכח את המשתכנים אם בית-המשפט יתן צו פינוי? כאן משך הרב פרוש בכתפיו: "אני לא יודע, באמת שלא יודע מה יהיה. אבל תגיד אתה, אני יכול לקחת את העט שלך, אם הוא שלך?"

מה שזוכיך שמנחם פרוש מוצא מילה בדחיתות גם בעיתות מצוקה.

* בתור מנהלי חברה זו מופיעים אצל רובם החברות שמותיהם של ד"ר אלכסנדר שינפלד והלנה שינפלד, שכתובתם היא אצל הכנסת מנחם פרוש, רחוב מטילת ישרים 13, ירושלים.

תו נדהמו גם יתר המשפחות שעדיין נותרו בשיכון.

המום לחלוטין היה גבריאק הופמן, פקיד במחלקת הסעד של עיריית ירושלים, שהרב פרוש ממונה עליו כסגן ראש העיר. חיים פרידמן, נכה מלחמת השחרור, לא מצא מלים להביע את רגשותיו, עזרא בן-זקן, אב לשלושה ילדים, פקיד זוטא במס הכנסה, התהלך כאחוזת-נוזית. דוד לינצר, יריב צא מחנות הריכוז, התהלך קדורנית. ואילו שמואל רייכמן, שנלחם בצבא הבריטי ו' במלחמת השחרור ישב בשבי המצרי תיש-עה וחצי חודשים, נשך את שפתיו בשי-ניו.

המשיך פלדמן: "רק אנשים כמוני שגרו קודם לכן עם לדיהם בחדר קטן עם מטבח בחוץ באו לגור בבתיים האלה. בכלל לא ידענו על מה החתימו אותנו. לא ידענו שהחתימה שלנו תכניס אותנו לחוזה עם חומות סדום. הרי 3,000 לירות של או זה היה כמו דמי מפתח. לא תיארנו לעצמנו לאיזה צרות ניכנס."

"זה נוגע לי

עד הכפתור"

כשרצו הדיירים לפנות בבקשות ליתר המשקיעים, ציפתה להם הפתעה מרה.

סיפר להם פרוש: די, כבר אין משקיעים. הם נתנו את הבית למוסדות שלי ו' אני עושה כאן מה שאני רוצה. כשהוכיחו לח"כ בעל הטמפרמנט את ההבטחות שלו, ענה: "אני אמרתי? או אמרתי! אני פרוש לא מקיים את המילה שלי."

"הודענו שאנחנו נפנה לעיתונים ונספר הכל" משלים פלדמן באנחה, "או הוא אמר: 'זה נוגע לי עד הכפתור. תעשו את מה שאתם רוצים. אני לא מפחד מפרסומת'."

הבדיקה מצד הדיירים העלתה שהבית ממושכן בסכום של כמיליון לירות, אך ביינתיים הם קיבלו הזמנות להופיע ב-14 לחודש בבית-המשפט על מנת להוציא נגדם צו-פינוי.

מספר אחד הדיירים: "משרד השיכון מוכן לתת לנו משכנתא על מנת שנוכל לקנות את הבית, אבל מייפה ניקח כסף לשלם. התשלומים עבור המשכנתא ועבור ההלוואות שניקח על מנת לשלם את ה' כסף יגיעו ל-500 לירות. כל המשכורת שלי היא 600 לירות. אני אצטרך לסתום את הפה 'למשפחה שלי על מנת לתת כסף לעסקים של פרוש."

"אחרי שהוא אסף את הכסף הזה עבור אנשים מייעוטי יכולת, הוא רוצה להתעשר עוד על חשבון הילדים שלנו. 'תראה, אם אני הייתי מגיע היום ל' ארץ כעולה חודש הייתי מקבל דירה לא הרחק מהמקום הזה עם שמונה חדרים בשביל כל הילדים שלי. ככה רוצים לפ' תור את הבעייה הדמוגרפית? תגיד אתה! 'אנחנו לא נעזוב את הדירות שלנו ככה. והמשטרה תנסה לגרור אותנו בכח נצ' טרף לעוב. אני רוצה לראות שהוא יוציא אותנו בכח. למעשה, הוסיף אחרי הרהורו פלדמן לא היה היחיד שנדהם. יחד א'

בתי-שינפלד

המשתכנים התמימים שבאו מחוגי אגודת-ישראל האמינו לפני קרוב לשמונה שנים שהגיעו אל המנוחה והנחלה, נדהמו לשמוע כי מנהיג מפלגתם, ח"כ האגודאי מנחם פרוש, מתכוון לנשלם.

הכל שני חדרים קטנים, מטבחון ואמבטי-יה. השטח כולו כמעט שלא היה מיושב. לפונים נמסר שהבית בן 32 הדירות נועד להשכרה, שזהו מפעל פילנטרופי, ב' השקעה של נדיבים מחו"ל. הם התבקשו לשלם עם הכניסה 3,000 לירות. הסכום נועד להיות מחצית שכר הדירה למשך שמונה שנים. עם החותמים נערך חוזה שכירות לשמונה שנים. הסביר אחד המשתכנים: "למעשה זה היה בשבילנו סכום גדול. במיוחד אז לפני הפיחות ה' גדול." משתכן אחד, יעקב פלדמן (50), העובד כנהג במשרדי הקרן הקיימת סיפר: "שאלנו אז את הרב מנחם פרוש, שבאמצ' עתו שכרנו את הדירות: מה זה יהיה כשיגמר רו שמונה השנים? מה הוא אמר, אמר לנו פרוש, 'הרי הבתים נועדו להשכרה. נאריך את החוזה. אני בכלל מחתים אתכם

לוחמי בריגדה ושבויה מלחמת השיחרור

ספר יעקב פלדמן: "אני נלחמתי בבי' ריגדה היהודית של הצבא הבריטי ב' זמן מלחמת השחרור. הייתי מעביר נשק מ' מקום למקום. רק לא מזמן השתחררתי סו' פית ממילואים. די יש שמונה ילדים ובכלל כולנו בעלי משפחות מרובות ילדים. לא תיארתי לעצמי כשבאתי הביתה לפני מס' פר חודשים שאני אמצא מכתב מעורך-דין בו אני מתבקש לפנות את הדירה."